

"Éreztem, hogy el fog hagyni" - A n?k és a hatodik érzék

2011 augusztus 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Sokan állítják, a jelenség létezik, és bármilyen félelmetesnek t?nik, valóban élnek közöttünk olyan emberek, akik érzékenyebben veszik a többiek számára láthatatlan jeleket, vagyis használják a hatodik érzéküket.

Mások azzal magyarázzák a "megérzés" képességét, hogy mindazok, akik ezt a képességet birtokolják, tulajdonképpen nem térnek el semmiben a többiekt?l, csupán meglév? érzékszerveiket használják érzékenyebben, és tudatuk, valamint lelkük mélyén egyszer? számítások alapján születik egy "jöv?kép". Vagyis néhányan hamarabb és mélyebben észlelnek olyan eseményeket, helyzeteket, amely alapján el?re kiszámítható az, ami majd vélhet?en történni fog. Szó sincs megérzésr?l, csak az emberi lélek és elme dolgozik összehangoltabban. Mások szerint tökéletesen mindegy, mi áll a háttérben akkor, amikor valaki az élet számtalan területén magabiztosan képes felvázolni a jöv? eseményeit.



A n?knél gyakoribb?

Szívesen hisszük azt, hogy mi, n?k használjuk gyakrabban a hatodik érzékünket, és ez akár igaz is lehet akkor, amikor a gyerekünkr?l vagy a párunkról van szó. Az anyai ösztön ugyanis valóban képes súgni, ahogy egy szerelmes n? is ráérez arra, ha párja tilosban jár. De mi történik ilyenkor? Lehet minden "megérzésre" logikus, ésszer? magyarázattal szolgálni?

Anikó, 34 éves
"Aznap, amikor a fiam majdnem meghalt, már reggel furcsa hangulatban ébredtem. A feszültség nem csökkent bennem egy pillanatra sem, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy tudtam, valami nagy baj készül?dik. Csak az érzés volt határozott, hogy pocsék kis rezdülésekkel dolgozik a lelkem. Azt azonban valahogy éreztem, hogy mindez az akkor hároméves fiammal kapcsolatos. Ma már tudom, hogy ismeretlen félelem szorult a b?röm alá, félelmet lélegeztem be és ki, de akkor csak a szikrákat éreztem, amik szinte pattogtak a hajamon. Soha nem kiabáltam rá addig Milánra, de aznap még ez is megtörtént. Rárivalltam, mert folyamatosan ellenállt. Nem akart enni, nem akart bent maradni, nem akarta a játékait elpakolni. Talán ? is érezte, hogy baj készül?dik. Talán az én feszültségem ragadt rá. Aztán ebéd után, amíg mosogattam, és azt hittem, Milán az ágyában fekszik és szunyókál, az én kisfiam kiosont a hátsó ajtón, a medencéhez. Hogy milyen megérzés vitt a szobája elé, kezemben a mosogatólét?l síkos tányérral? Honnan tudtam, hogy nincs az ágyában? És amikor megláttam az üres ágyat,

honnan tudtam, hogy eszeveszett tempóban kell a medencéhez rohannom? Nem az utcára, nem a szomszédba, nem a fürd?szobába... eszemben se volt találgatni, hogy hol lehet. Mert az ágya mellett állva egyszer?en láttam, ahogy a medencében küzd az életéért, pedig a gyerekszoba ablaka az utcára néz. A férjem azt mondja, hogy kisakkozta az agyam a lehetséges variációkat, és azért rohantam a medencéhez, mert az volt a legnagyobb veszélyforrás. Ma már nem vitázom vele. Másokkal sem. Ugyanis nem ?k érezték azt az ezer voltos feszültséget a b?rükön, és nem ?k látták a falon át is kristálytisztán a kicsit, ahogy nyeli be a medence vizét. A ment?orvos azt mondta, egy percen múlt az élete... vagyis ha tétovázom, ha nem vetít a lelkem el?re pontosan, Milán már halott lenne."



Megérzem, hogy el fogsz hagyni

A párkapcsolaton belül is m?ködik az intuíció. Különösen akkor, ha olyan párról beszélünk, akik között egyébként is érzékeny, addig viszonylag jól m?köd? kapcsolatról van szó. Azonban, hogy konkrét esetekben a megváltozott kommunikáció, az egyik fél tétovasága vagy szokatlan viselkedése ad-e okot "gyanúra", vagy a lélek üzen kétségbeesetten és nagyon tisztán, talán találgatni sem érdemes.

Barbara, 27 éves, kémiatanár
"Azt mondják, hogy a dédimnek és a nagymamámnak is voltak megérzései. A dédim például a háború alatt többször figyelmeztette a körülötte él?ket, hogy mikor kell fedezékbe vonulni, mikor kell azonnal rohanni, menekülni, mert támadás lesz. És nem a szirénákat vagy a repül?gépek hangját hallotta er?sebben, mint mások. Egyszer?en érezte, amikor kézzelfogható baj közeledett. Nos, valamit én is örökölhettem t?le, és remélem, hasznát is veszem a képességemnek.
Szívesen mondanám azt, hogy nem vettem észre semmit. De lehet, ez nem igaz, csak nem tudatosultak bennem a jelek, hogy többször késik a párom, és vonakodva fogja meg a kezem az utóbbi id?ben. Hogy este kurta kis ölelések maradtak a nagy összebújások helyett... Ez mind így volt, de akkor még nem vettem észre ezeket. Ám egy reggel, az ajtóban álltam és integettem utána. ? visszafordult, rám nézett, és akkor mintha egy filmet látnék, megjelent el?ttem: a párom nem munkába indul. Csak álltam, és éreztem, ahogy darabokra hullik körülöttem a világ. Nem telefonáltam be a munkahelyére, tudtam, hogy felesleges, nem kell leellen?rizzem azt, amit tudtam. Amikor délután hazaérkezett, én már összepakoltam. Ültem a b?röndöm tetején, és amikor megdöbbenve rám nézett, csak annyit kérdeztem: hogy hívják azt a n?t? Összeomlott, csak úgy d?lt bel?le a szó. Bizonygatta,

hogy engem szeret, de nem maradtam. Nem a hazugságai miatt, hanem mert akkor már biztosan éreztem, hogy ez az ember soha többé nem kell nekem."



Anita, 33 éves, kozmetikus
"Egy reggel arra ébredtem, hogy tisztán érzem, a párom el fog hagyni engem. De nem ez volt a legelképeszt?bb, hanem hogy kristálytisztán láttam annak a n?nek az arcát, aki miatt - a megérzésem szerint - le fog lépni. Egy fél év múlva, amikor már szétköltöztünk, akkor döbbentem rá, hogy miért villant be akkor annyira élesen a szeret?je arca. Még az elején, amikor észrevétlen jeleket fogott és söpört félre az agyam, egy alkalommal színházba mentünk a párommal, és egy n?, a saját párjába karolva olyan furcsa, rövid, titkos kis kézmozdulattal üdvözölte a páromat. Még rá is kérdeztem, hogy neki köszönt-e az ismeretlen, de a párom tagadta. Nos, az én lelkem azonban lefényképezte azt az arcot, és amikor már nem tudott tovább tagadni az agyam, el?vette azt."

Szimpátia - emberismeret vagy megérzés?

Talán barátokat, szerelmet is megérzéseink alapján választunk. Mintha a lélek valami különösen érzékeny kis m?szerrel egy pillanat alatt letapogatná azt a másikat, és jelezné, hogy jó vagy rossz dolgok várnak-e ránk, a másik társaságában.

Vanda, 30 éves, pénzügyi el?adó
"Miklós egy autóból szállt ki éppen. Csak egy percre láttam, a függöny kis résén át. És éreztem, hogy ? is néz, pedig nem is láthat engem, mégis olyan hosszas, különös pillantást vetett az ablakra, amely mögül leskel?dtem. Abban a pillanatban tudtam, hogy nekem közöm lesz ahhoz az emberhez. Két hét múlva láttam meg újra, a város teljesen más részén. Szinte feldöntött, olyan er?vel fordult hátra, ahogy megérezte, hogy nézem. A legtermészetesebb módon lépett hozzám, mintha ezer éve ismernénk egymást. Másnap már randiztunk, fél év után házasodtunk össze. De honnan tudta a lelkem, hogy az az ember hozzám tartozik?"



Szilvi, 35 éves, természetfotós
"Csak a hátát láttam annak a lánynak, de valahogy éreztem, hogy nekem ezzel a n?vel, az új szomszédommal még lesznek gondjaim. Pedig nem t?nt veszélyesnek. Furcsa, divatjamúlt frizurájával, elhanyagolt lábakkal, kopott szandálban állt a házunk el?tt szerencsétlenül. De talán éppen erre éreztem rá, hogy neki ez a módszere.
Az esetlenségével, téblábolásával kelti fel a pasik segít?készségét - a férjemét is, aki éveken át folyamatosan meg akarta 'menteni' Líviát. Líviát, aki hamarosan otthonunk állandó vendége lett, mert mindig szüksége volt valamire. Egyedül nevelte a lányát, és építkezett. Mire volt szüksége? Mindenre! Sóra, gyufára, tanácsra, figyelemre, kísér?re. És a férjem minden alkalommal ugrott, ha Lívia szólította. Szóval az els? megérzés, az a torokszorító, gyomrot öklöz? érzés helyesnek bizonyult."

Útelágazás

Akadnak emberek, akik minden esetben képesek a lélek els? üzenetére hallgatni. Akik nem tétováznak, nem ny?gl?dnek. Akik válaszút el?tt szinte "kiiktatják" az agyukat és olyan bizonyossággal és határozottan hozzák meg döntéseiket, mintha évekig töprengtek volna a helyes megoldáson. És sokszor találnak jó megoldásra, ami egy logikus döntéseket hozó ember számára akár bosszantó is lehetne. Pedig lehet, hogy bosszankodás helyett érdemes lenne másoknak is engedni, hogy ösztönös megérzéseik - néha, az élet néhány területén - átvegyék az irányítást.

Zsolt, 35 éves, vállalkozó
"Szinte egész életemben olyan tudatos, sokat töpreng?, minden döntéshozás el?tt napokat agyaló alkat voltam. Aztán belefutottam egy olyan helyzetbe, amikor nem lehetett agyban döntést hozni. Amikor nem volt mérlegelésre lehet?ség, amikor az észérvek mit sem számítottak. A gyerekünk születése közben nagyon komoly bonyodalmak léptek fel, és nekem kellett volna eldöntenem, hogy mi a helyes lépés. Egyezzek bele a m?tétbe? Keressek rögtön másik orvost? Vitessem át egy másik kórházba? Nos, akkor az els? megérzésemre hallgattam, és jól tettem. A feleségem és a kislányom is egészségesek. Boldogok vagyunk. De azóta nem mérlegelek annyit, és nem annyira hosszasan. Merek bízni az ösztöneimben."

life.hu



Ajánló